

Дата: 11-22-25

Клас: 6-А

Предмет: Мова. Література.

Завдання:

Мова - Вир. 423, 424.

Літ-ра - 1. "День Подяки", "Лист до Бога" - прочитати 3 рази.

2. Брегень з "Листа до Бога" вивчити напам'ять. (Н.)

3. А.-М. Волосянська, "Страшний Сон" - прочитати.

4. Лисівкові відмови до оп. "Страшний Сон".

ДЕНЬ ПОДЯКИ

У останній четвер листопада жителі США відзначають загальнодержавне свято – День Подяки. Воно за своєю значимістю прирівнюється до свята Різдва. Перший День Подяки було відсвятковано у 1621 році англійськими пілігримами, які висадилися на Берегах Північної Америки і заснували тут поселення. Після збору першого врожаю пілігрими разом з місцевими індіанцями зібралися разом за одним святковим столом, щоб урочисто подякувати Богу за підтримку. Протягом століть День Подяки завжди був об'єднуючою ідеєю і подією в США. Важливо й те, що День подяки Всевишньому відзначали і відзначають всі американці, незалежно від релігії і церкви.

Традиційно американці святкують День подяки вдома у колі родини та друзів за святковим столом. Святкове меню звичайно включає індичку, різноманітні страви з овочів і обов'язково – пиріг з гарбуза. Ця селянська їжа нагадує сучасникам про суворе просте життя американських поселенців. З часом свято набирало все більш публічного характеру: почали влаштовуватися вуличні видовища, паради в костюмах давніх пілігримів – темний одяг, циліндри, мережані чепчики, взуття з великими срібними застібками.

День Подяки є для американців другим великим святом після Різдва, коли кожний вважає своїм святим обов'язком бути з родиною, батьками і спільно помолитися Господу.

**Боже наш, Всесильний Отче,
Дякую Тобі за сонце,
І за весь Твій любий світ,
За повітря, воду, хліб,
За одягу й теплу хату.
Дякую Тобі, наш Тату.**

Лист до Бога, Людмила Гридковець

Дорогий, Боже, дякую Тобі за все те, що я маю. Дякую за життя, яке Ти мені подарував і за те, що Ти подарував мені його на цій дорогій мені землі, яка зветься Україною.

Дякую Тобі за всіх моїх рідних, а особливо за маму і тата. Я люблю їх і хочу бути слухняним у всьому, що Тобі миле.

Дякую Тобі, Боже, за їжу яку даєш мені щодня. І дякую за те, що можу розділити її не тільки з рідними, але й з тими, хто її потребує. Дякую Тобі за те, що Ти даєш мені можливість навчитися бачити потреби інших людей. Дякую за те, що вчиш мене допомагати тим, хто потребує цієї допомоги.

А ще дякую за велику пам'ять свого народу. І дякую за всіх тих людей, які попри всі біди, зберегли любов до рідної землі, любов до ближніх. Дякую за всіх, у кого серце наповнене ніжністю і відкрите на любов, відкрите на допомогу.

Дякую Тобі, Боже, за кожен свій день. Дякую за всі ті добра, якими Ти мене обдаровуєш.

Розділ I. Чарівне зерно:

Страшний сон, Анна-Марія Волосацька

Де страва, там і Бог. (Народна мудрість)

Листопадового холодного вечора Марко нудьгував. Батьки поїхали по закупи до супермаркету, сестричка Варуся бавилася ляльками в кімнаті. Хлопчик щойно дочитав книжку про Гаррі Поттера і, сидячи в кухні на підвіконні, розглядав будинок навпроти. Там майже в кожному віконечку палахкотіли свічечки. Марко здивувався, бо мама запалювала свічку тоді, коли в цілому районі вимикали світло, а тут і свічки, і світло. Далі малий вирішив ліпити. Оскільки пластилін закінчився, він підійшов до хлібниці, де ще було трохи білого, сірого, чорного хліба, кілька бубликів, і вирішив, що ліпитиме з хліба. Та враз згадав, як колись бабуся тлумачила йому, що хлібом бавитися – гріх, а крихти зі столу потрібно гарненько згорнути і дати пташкам (Марко з татом навіть годівничку зробили з кольорового картону і почепили на балконі), а коли впаде крайчик, то його треба підняти і поцілувати. Марко був слухняним, але пальчики вже розминали шматочок білого хліба, ще кавальчик чорного хліба і на столі з'явилась пара крилатих коней. Далі хлопчик миттю сконструював колісницю, вправно замість коліс приладнав бублики і... полетів...

Позаду залишилось рідне місто, на голих, порожніх полях де-не-де лежало трохи снігу, а ось ніби і село, де живуть дідусь з бабусяю, але чому так темно, чому з коминів не снується дим, чому нема дерев, чому собаки

не гавкають, чому людей нема, чому так моторошно? А хто це скрадає до он тієї хати, якась дивна постать у білому та ще й у руці косу тримає. Невже Смерть, майнула думка, але ще ж не Різдво, і вертепи ще не ходять.

А ондечки ще якісь чоловіки, ніби у військовій формі, тягнуть величезні мішки, голосно регочуть і розмовляють чужою мовою. Тією, якою на телебаченні майже всі говорять і співають. Якісь чужинці, і серед ночі вештаються селом.

„Щось тут не те”, - подумав Марко і вирішив стежити за тими людьми.

Ось вони зайшли на подвір'я, попростували до хати... Та це ж подвір'я дідуса та бабусі, тільки хата ще з солом'яним дахом. Там жила сім'я, на ліжку лежало трійко худющих німецьких дітей і тихесенько просили їстоньки. Один із хлопчиків страшенно був схожий на Марка. Та це ж його прадідусь у дитинстві. Бабуся показувала малому давні світлини і не раз повторювала, що Марко викапаний прадідусь Петро. Чоловіки у формі нишпорили по хаті, перевертали глечики, відірвали дверцята у креденсі, спустилися до пивниці, присвічували у коморі й до величезного мішка полетіли жменька борошна, дві картоплини, гниленький бурячок... Це все, що було з продуктів у хаті. Здавалось, це не люди, а чорт, ірод і його слуги чогось шукають. Марко ніколи не любив тих вертепників, утім мама завжди клала до їхньої торби пампушки, інші солодоці. А тут ті нахаби геть усе підгребли, ніхто їм не дає, вони самі все забирають.

А що це на деревах біліє? Точно не сніг, хлопчина приглянувся, якісь фігурки видно, у таких гарненьких льолях, з таким кучерявеньким волосячком, але з такими сумними заплаканими личками. У Варусиних книжках вони усміхалися. Та це ж ангелики, врешті роздивився Марко, він дослухався, бо йому стало цікаво, про що ті крилатики розмовляють.

Одненький розпочав:

- Я так хотів їстоньки, а мама все плакали і казали, що ось-ось повернеться татко і принесе хлібчика. Я бачив, як напередодні мама зав'язала в хустинку свої золоті сережки, перстень, коралове намисто і мовчки благала татка повернутися з хлібом. Та не дочекався я ні татка, ні хліба.

- А я ходив до лісу і зрізував кору, бабуся варила її, і ми їли, але потім так болів животик, так нудило, що аж згадувати страшно, - вів далі другий ангелик.

- А ми..., - сплакнуло третє ангелятко. – їли цвіт акації, щипали травичку і поволі конали.

Далі Марко не слухав, йому стало моторошно, соромно, ніяково, він згадав, як часто вередував, бо не хотів їсти ні манної каші, ні зупи, а тут таке почув! Невже таке було? Малий раптом згадав, як ще живий прадідусь, переживши ті страшні часи, завжди мав у кишені шматочок хліба. Коли бабуся йшла до крамниці, він завжди нагадував, щоб вона

купила макаронів і консервів... У суботу бабуся завжди пекла духмяний

хліб, а той, який не з'їли за тиждень, вона підсушувала, складала в торбинку і ставила у запічку. Не дай Боже чого, то і сухарі – хліб..

Тієї миті Марко прокинувся. Повернулися батьки. Мама ніжно обійняла малого і дала м'якеньку, пухкеньку булочку з родзинками. Хлопчик підійшов до вікна, запалив свічку, поклав на тарілочку булочку і сказав: „То для ангелят!...”.

